

Diktatoren (Charles Chaplin, 1940)

Skuespillere - Fra store stjerner til eksentriske kunstnere.

Kan man tenke seg noen annen enn Marlon Brando som Don Vito Corleone i Gudfaren? Eller andre enn Jack Nicholson som McMurphy i Gjøgredet? Valg av skuespiller spiller en avgjørende rolle. Feil skuespiller gjør at vi ikke tror på karakteren og derfor ikke på filmen heller. Rett skuespiller kan bety suksess. Filmklubben vier denne høsten til selve skuespillerne, med klassiske Bette Davis, store Marlon Brando, eksentriske Klaus Kinski, ikoniske Audrey Hepburn, energiske Gene Hackman, evigunge Meryl Streep og ustyrtelig morsomme Charles Chaplin(!), for å nevne noen.

Diktatoren (Charlie Chaplin, 1940)

KinoCity tirsdag 8. november, klokken 21, alle aldre

Chaplins briljante parodi på Hitler, hans retorikk, manerer og innbilte stolthet - i 1940. Diktatoren drømmer om verdensherredømme, mens hans dobbeltgjenger vil ha ro og fred.

Charlie Chaplins politiske satire fra 1940 er fortsatt en svært morsom og beundringsverdig oppfinnsom film og dens satiriske kvaliteter sitter fortsatt som et skudd den dag i dag. Det er i det hele tatt noe tidløst over Chaplins mesterstykke. Hitler og Chaplin kunne ikke vært lenger fra hverandre som personligheter, men utseendemessig var de påfallende like (mye på grunn av høyden og signaturbarten hos dem begge). Chaplin fant vistnok sin inspirasjon til karakteren Hynkel gjennom filmopptak av Hitlers taler samt gjentatte gjennomsyn av Leni Riefenstahls Viljens Triumf (1935), noe man kan se tydelig i hans energiske taler på tulle-tysk. Chaplin makter å latterliggjøre Hitler (Adenoid Hynkel), Goebbels (Garbitsch) og Mussolini (Benzino Napaloni) i deres respektive hjemland Østerrike (Osterlitch), Tyskland (Tomania) og Italia (Bacteria).

På tross av den svært lattermilde tonen har filmen også alltid et klart alvor i undertonene, et kjennetegn hos Chaplin i flere av hans mest kjente filmer, som blant annet behandler

forskjellsbehandling og fattigdom. De nevnte undertonene blir desto klarere når vi ser The Great Dictator i retrospektiv, vel vitende om utfallet av krigen. Det er bare å glede seg til å se Hynkel danse mens han leker seg med verden i form av en badeball av en globus, eller Chaplin/Hynkels tankevekkende tale i slutten av filmen.

Les mer og se trailer:

[Websiden](#)

[Fjesboka](#)

Velkommen!

[Drammen Filmklubb](#)